

sin Spisestue, hvortil Døren under Besøget var bleven lukket af en usynlig Haand. Idet han stod paa Tærskelen, gik han bagover af Forbavselse, . . . derhenne paa Stolen foran hans Opdækning sad Nanny Salomon med bredskygget, hvid Knipplingshat paa Hovedet og en halvførtæret Radise i Haanden. Hendes sædvanlige Følgeveninde, den lille skæve Olga Davidsen, stod henne ved Vinduet, sprudrød af forlegen Munterhed.

„Maa jeg spørge . . . hvordan i Alverden er de ærede Damer sluppen herind? Jeg har ikke hørt det ringe.“

„Hvorfor skulde vi ringe? Jeg har jo Deres Entrenøgle,“ svarede Nanny med en Dristighed, der bragte Veninden til formelig at snappe efter Vejret. „Forresten stod Døren aaben, . . . Deres Madamme var ved at feje derude. Hun fortalte os, at der var Nogen inde hos Dem, og saa bad vi hende vise os herind . . . Det er ellers rigtig gode Radiser, De holder.“

Hun udsøgte sig omhyggelig en ny af Assietens Beholdning, dyppede den i Saltkarret og satte sine skinnende hvide Tænder i den.

„De er virkelig modig, Frøken Nanny! Veed De, hvem det var, der i dette Øjeblik forlod mig?“

„Ja, det var jo Hr. Sidenius. Hans Stemme tager man virkelig ikke fejl af.“

„Og det siger De saadan ganske rolig. Sæt nu, at De var kommen blot to Minutter senere, — saa var De løbet lige i Armene paa ham.“

„Nu ja, det havde maaske været ganske behageligt.“

Dyhring truede smilende ad hende med Fingren.